

حالات عارفانه

داستان‌های کوتاه

رابیندرانات تاگور

سینجیتا گوپتا

مترجم انگلیسی

مینا اعظمامی

مترجم فارسی

انتشارات صورتگر

۱۳۸۷

فهرست

۷	مقدمه مترجم فارسي
۹	مقدمه مترجم انگليسى
۱۷	۱. سنگ‌های گرسنه
۳۵	۲. اسکلت
۴۷	۳. جواهرات گم شده
۷۱	۴. تغییر
۹۹	۵. توبه
۱۱۹	۶. قاضي
۱۳۱	۷. خود متواضع

مقدمهٔ مترجم فارسی

چه با صراحت و بی‌اکانه به جای‌جای حوزه‌آدمی، مرد یا زن، قدم می‌نهد و به‌وضوح و موشکافانه خُلقيات، خصوصيات و جزئيات او را برمی‌شمرد! تک‌تک عناصر سازنده درون و برون انسان را با درایت و دقیقی ویژه می‌نگرد و با تشییهات و مانند کردن‌های جزئی گاه دور از ذهن، نرم‌نمک خواننده‌اش را به عمق می‌کشاند و او را به فراتر از ظاهر اتفاقات نقل شده هدایت می‌کند. جرئت و جسارتش در آشکار کردن نقاط به اصطلاح ضعف آدمی، به‌ویژه مردان (از یاد نبریم که او خود مرد است)، حکایت از روح والايش دارد که خودانگاره را در گرو نبودها نمی‌گذارد، بلکه با بودها، در مسیر بهبود و تکامل راه می‌پیماید.

گاه نفر و شاعرانه، همه‌ها را به نغمه مبدل می‌کند و گاه مصمم و بی‌رحمانه، ترنم را هیاهویی بیش نمی‌داند. داستان‌هایش تصویری نسبتاً شفاف‌اند از آداب و رسوم، مناسب‌های، برخی باورهای خرافی و سنت وفادارانه همسرداری؛ و بیشتر زنان داستان‌هایش، در هر جامه و کسوتی نسبت به مردانشان با هر پیشینه‌ای وفادارند. ضمن آنکه، این داستان‌ها بسیار شفاف و روشن، دغدغه‌های عاطفی و مهرآمیز و همچنین عشق به مال اندوزی یا شاید جواهراندوزی زنانه را به گونه‌ای آشکار می‌کند که می‌توان گفت آنان که چنین

مقدمه مترجم انگلیسی

شاعر و نمایشنامه‌نویس آوازه بیشتری به دست آورده است. داستان‌های تاگور نه تنها ما را مجنوب می‌کند، که در همان دم، پیامی ظریف نیز می‌دهد. اما هرگز کیفیت زیبایی شناختی در پیشگاه آموزش فدا نمی‌شود. ما، گه گاه در معرض رازگشایی‌هایی شگفت‌انگیز از طبیعت و تأثیرش در خلق و خو، امیال و اشتیاق‌های انسانی قرار می‌گیریم. زیبایی غنایی و توصیفات شاعرانه که در سراسر آثار او یافت می‌شود، حکایت از عشق شورانگیز شاعر به طبیعت دارد. طبیعت را دانایی کل می‌نماید که همچون پیش‌زمینه عاطف و زندگی روزانه انسان عمل می‌کند.

تاگور و طبیعت ماورایی

در آثار تاگور، آمیخته‌ای عجیب و غریب از واقعی و غیرواقعی وجود دارد. او، گویی پیوسته به دنبال پیوندی با طبیعت ماورایی و همه کشف ناشده‌هاست. برخی از داستان‌های کوتاهش، مثال‌های بی‌نظیری از اشتیاق او برای شناختن ناشناخته‌هاست. رویاهای تحقیق‌نیافته؛ مردهای که در اشتیاق حضور یافتن در مجمع عزیزانی است که زنده‌اند، یا گاه در صفحات فراموش شده تاریخ، زنده می‌شود؛ و عشقی ناکام که صفحات داستان‌هایش را تسخیر می‌کند. داستان‌های برجسته‌اش، مجموعه‌ای متنوع از داستان‌های اجتماعی، فراتطبیعی، زن محور و فرزندمحور است. وقتی داستان‌ها را می‌خوانید، آنچه بیش از همه جلب توجه می‌کند، تضاد بین شناخته‌ها و ناشناخته‌هاست که آشکارا به هنگام خواندن داستان با آن مواجه می‌شویم.

راییندرانات تاگور در زندگی شخصی‌اش متهم می‌شوند با اینکه روحی و ماجراهای غمانگیز بوده است. او چند تن از فرزندانش، همسر نازنینش

حالات عارفانه

نمایشنامه‌ها، رمان‌ها یا نقاشی‌هایش شاهد پیشگامی و بصیرت هستیم. او عواطف و اشتیاق‌های انسان و گاه ضعف‌هایش را چنان ماهرانه و هم‌دلانه تجزیه و تحلیل می‌کند که ما را به حیرت می‌اندازد - او چگونه می‌توانست تا به این اندازه حدس بزنند؟ در آثار تاگور، ملکوت و انسان با هم ارتباط برقرار می‌کنند و در کمال حیرت با هم ادغام می‌شوند تا مخلوقاتی ایجاد کنند که در همه اعصار حق و حاضرند و مطرح می‌شوند.

ویژگی مشخصی که در همه آثار او دیده می‌شود، همدلی و دلسوزی برای ستمدیدگان و ناگاهان است. در برخی موارد قلبش برای ستمدیدگان جامعه، مانند کشاورزی تنگدست یا کارگری روزمزد یا خدمتکار خانگی سالمند که به جان کندن خرج بخور و نمیر زندگی‌اش را درمی‌آورد، می‌تپد. گاه این روح شریف، برای زنانی که سال‌ها در اسارت بوده‌اند و برای اعتراض در برابر چنین بی‌عدالتی‌ای آموزش ندیده بودند، فریادی خاموش برمی‌آورد. تعجب‌برانگیز است، فردی که به ناز و نعمت خانواده اشرافی خوگرفته بود، می‌توانست خود را در قالب مردمانی ببیند که از توانمندی او بسیار دور بودند و تجزیه و تحلیلی چنین شگفت‌انگیز، از شخصیت‌ها و جامعه داشته باشد.

داستان‌های کوتاه تاگور، رمان‌هایی مینیاتوری‌اند که همه عناصر پیرنگ و شخصیت‌پردازی را دارا هستند. تنها نکته‌ای که شاید حذف می‌شود، گسترش پیرنگ، در یک دوره زمانی بزرگ‌تر است. برخی از رمان‌های او مانند نشتانیر^۱ یا چوکهر بالی^۲، داستان‌های کوتاه بیشتر گسترش یافته‌اند. تاگور که برای منظومه گیتانجالی^۳ اش جایزه نوبل گرفت، شاید در مقام

1. Nashtaneer

2. Chokher Bali

۳. Geetanjali؛ مجموعه اشعار بنگالی تاگور (۱۸۶۱-۱۹۴۱)، که در ۱۹۱۰ منتشر شد. [به نقل از مجله بخارا، شماره ۴۵، ویژه‌نامه رابیندرانات تاگور] م -